

Még épp jókor húztunk akadályt

| KACSOH DÁNIEL, SZALAI LAURA | FOTÓ: FÖLDHÁZI ÁRPÁD

A gyermekvédelem területén van tennivaló bőven, a pedofilok kapcsán sincs még lezárva a vita a kémiai semlegesítés kérdésében – mondja Kocsis Máté, a nagy port kavaró pedofilelles jogszabály előterjesztője. Mi a célja a népszavazásnak? Van-e kémügy? Kit tippel ellenzéki miniszterelnök-jelöltnek? A Fidesz frakcióvezetőjét ezekről és az EU jövőjéről kérdeztük.

Engedélyt kell kérni a Fideszben ahhoz, hogy valaki részt vehessen a Pride-on?

Nem kellene, ha valaki részt akarna venni, de ilyen ember nincs a frakcióban. Félreértés ne essék, ez a rendezvény nem a szexuális szabadság melletti kiállásról vagy esetleg a devianciák elfogadtatásáról szól, hanem durva provokáció. Az lmbtq-mozgalom nem a kisebbséget védi, hanem a többséget támadja. Kereszténygyalázás, a magyar nemzeti identitás kigúnyolása, gyűlöletkeltés, kormánypárti politikusok iparszerű sértegetése, ha épp úgy van kedvük, „lebuzizása”, és szélsőséges liberális propaganda valamiféle vélt szabadságjog mögé bújva. Ez a kínálat a vezető mozgalmáraitól egész évben. Viszont szerintem a többségi társadalom ízléstelen provokálása nem szabadságjog, ahogy állítják.

A pedofília elleni harcba először a homoszexualitást keverték bele, hamarosan pedig például azt kérdeznék a néptől, hogy kiskorú gyermekek számára is elérhetők legyenek-e nemátalakító kezelések. Az ilyen kérdések hogyan kapcsolódnak az eredeti célokhoz? Az eredeti cél, hogy távol tartsuk a gyerekektől az életkoruknak nem megfelelő tartalmakat és az lmbtq-propagandát, ami már régóta célba vette őket világszerte. Nem is nagyon titkolják ezt az elkövetők. Magyarországon is az utolsó utáni pillanatban járunk, talán még épp jókor húztunk akadályt eléjük. Megmosolyogtatón sunyi az az érvelés néhány liberális újságírótól, hogy itthon nem is létezik az, amit a törvényben szabályozunk. Mielőtt elmélyednénk ennek valóságtartalmában, maradjunk annyiban, nem is akartuk megvárni, hogy elterjedjen. Tőlünk nyugatabbra már mindennapos, hogy a kisgyermeket is megkörnyékezik az lmbtq-propagandával.

„Az lmbtq-mozgalom nem a kisebbséget védi, hanem a többséget támadja”

Érzékenyítésnek hívják, miközben inkább győzködésről van szó, hiszen már nemcsak az elfogadást várják el tőlük, hanem az aktív kiállást is, abban a reményben, hogy így később könnyebb lesz bevonni őket. Korán kezdik az ideológiai átnevelést, miközben abban konszenzusnak kellene lennie, hogy ha például egy hatéves kislánnyal elmondadják – ahogy számos felvétel igazolja –, hogy leszbikusnak lenni jó dolog, az önmagában pedofília. Semmi keresnivalója ugyanis ebben a korban a szexualitásnak, semmilyen kontextusban. Ezért mondjuk azt, hogy el a kezekkel a gyerekeinktől.

Brüsszelben és a nyugati, de az itthoni ellenzéki sajtóban is úgy hívják a jogszabályt, hogy „homofóbtörvény”. Liberális körökben nagyon értenek az elnevezésekhez, az átértelmezésekhez és a megbélyegzéshez. Egyszerű hazugság így hívni a gyermekvédelmi és pedofilelles törvényt. A brüsszeli támadás nyilvánvalóan politikai, egészen megdöbbentő lenne, ha tartalmi

lenne. Ha pedig mégis az, és a gyermekek védelme kerül ilyen nyomás alá, akkor nagyobb baj van Brüsszelben, mint gondoltuk. A törvénycsomag megerősíti a szülők előjogait a gyermekük nevelését illetően, felnőttekről pedig nem szól. Magyarországon mindenki úgy éli a magánéletét, ahogy óhajtja, minden más értelmezés hamis. A brüsszeli mainstream arra akar minket rávenni, hogy vonjuk vissza a törvényt, de nem fogjuk. A nyomásgyakorlás számtalan eszközét bevetik, de hiába, a törvény már csak azért is marad, mert annak elfogadása nemzeti hatáskör, külső nyomásgyakorlást ebben az ügyben még kevésbé fogadunk el. Ha engedjük, hogy Brüsszel a hatalmával visszaélve ebbe is beleszóljon, akkor újabb lopakodó hatáskörelvonásnak leszünk áldozatai.

„Az evidenciák ma már nem evidenciák, nyakunkon az örület”

KOCSIS MÁTÉ

1981-ben született Budapesten. 2006 és 2009 között Budapest VIII. kerületének fideszes alpolgármestere, 2009 és 2018 között polgármestere volt. 2011-től a Fidesz budapesti alelnöke, 2015-től 2019-ig elnöke. 2012 és 2016 között pártja kommunikációs ügyeit irányította. A 2010–2014-es ciklusban kerületvezetői munkája mellett országgyűlési képviselő, a Fidesz frakcióvezető-helyettese volt. A jelen ciklus elejétől a parlamenti Fidesz-frakció vezetőjeként tevékenykedik.

Ha megszűnik a kötelezettségzegési eljárás, okafogyottá válik a népszavazás – ezt mondta Gulyás Gergely kancelláriaminiszter. Most akkor a gyermekeket védik, vagy inkább Brüsszellel szembeni fricskáról van szó?

A gyermekeink jövője sorskérdés, ezért a gyermekvédelmi szabályokat meghoztuk, a törvény hatályba lépett. És igen, a népszavazás a brüsszeli támadás elleni fellépés, de a vita olyan sorskérdéseket is érint, amelyekről a legjobb inkább megkérdezni az állampolgárokat, főleg egy ilyen hangos vitában. Reméljük, a brüsszeli elit, ha már demokratának állítja be magát, nem ellenzi az emberek véleményének kikérését. Ha a nyugatiak visszaélnék a hatalmukkal, ez a fegyvernem szükséges.

Ezek között nincs olyan kérdés, amelyre ne nemmel kellene szavazni, még Karácsony Gergely szerint is. Mi értelme van evidenciákra rákérdezni?

Az evidenciák ma már nem evidenciák. Azért nem, mert épp a szélsőségesen liberális, olykor beteges új dogmák kérdőjelezik meg azokat. A megálmódott új világban például az természetes, hogy a férfiak is szülhetnek. A Brian élete című filmben még mindenki csak röhögött ezen, ma már

itt van a nyakunkon az örület. De visszatérve: ha a baloldali pártoknak is ennyire evidensek a válaszok, akkor vajon miért akarják eltörölni a pedofiltörvényt? Fekete-Gyórtól kezdve Dobrev Klárán át számos baloldali politikus kijelentette: ha megnyerik a választást, visszavonják a jogszabályt. Most akkor egyetértnek vele vagy sem?

Lesz folytatása a törvénynek?

Lesz. A gyermekvédelem területén van még tennivaló bőven, illetve a pedofilok kapcsán sincs még lezárva a vita a kémiai semlegesítés kérdésében. A most

elfogadott jogszabály kapcsán pedig nyáron készülnek el a végrehajtási rendeletek, ezek pontosítják majd a legapróbb részleteket. Ezért beszélnek ostobaságokat azok, akik már most azt állítják például, hogy nem lehet majd Shakespeare-t vagy Szapphót tanítani az iskolákban.

Karácsony Gergely is népszavazást kezdeményez, ő a Fudan Egyetem, az autópályák és az ingyenes antitest-szűrés ügyében. Támogatnák, hogy együtt tartsák a két referendumot?

Azt olvastam elemzők írásaiban, hogy nem lehet egyszerre megtartani a határidők eltérése miatt. De ettől függetlenül is

azt gondolom, nem lenne szerencsés, mert az, hogy milyen jövőt szánunk a gyermekeinknek, hogyan védjük és neveljük őket a következő évtizedekben, miként óvjuk meg őket az erőszakos szexuális propagandától, más súlyú kérdés, mint hogy milyen konstrukcióban építsen az ország autópályákat. Az előbbi sorskérdés, utóbbi nem az.

Az ellenzék szerint azonban a kormány a neki kellemetlen ügyekről terel a népszavazással, és igenis sorskérdés, hogy Kína olyan befolyással bír-e Magyarországon a kabinet hozzájárulásával, amilyen évtizedekre hatással lehet a sorsunkra.

Ez az állításuk ab start nem igaz. Nem lesz Kínának ilyen befolyása. Ez az állítás csak azok hergelésére alkalmas, akik nem veszik a fáradságot, hogy megértsék az ügyet. Ráadásul a kormány eddig mindössze egyetlen döntést hozott az egyetemmel kapcsolatban: csak akkor valósulhat meg, ha a budapestiek népszavazáson támogatják. Oktalan politikai hiszti folyik, de láttunk már ilyet, ehhez a baloldal nagyon ért.

Pegasus-ügy. A kormány szerint szintén hisztéria zajlik, és álbotrányról van szó, az ellenzék vizsgálatot követel.

Ha tényleg nincs semmi látnivaló az ügyben, miért nem kerülhet a nemzetbiztonsági bizottság elé?

Mert abban a bizottságban pont nem ért, ha van alapja is egy állításnak. Nincs Magyarországon törvénytelen lehallgatás az állami szervek részéről, fálnak vezette a liberális propagandasajtó a baloldali politikusokat. Bár értem, hogy kapóra jött volna egy ilyen ügy, de csupán arról van szó, hogy túl élénk a fantáziájuk. Vagy túl sok lövöldözős kémfilmet néztek. Az általuk elképzelt kémrendszer, vagyis a tömeges megfigyelések, a gigantikus információgyűjtő rendszerek alkalmazása nem a kis országok, hanem a nagyhatalmak – Franciaország, Németország, Nagy-Britannia, Egyesült Államok, Izrael – játszótere. A vita is onnan ered. Magyarország nem focizik ezen a pályán.

Sajtóbeszámolók szerint például egy 444-es újságíró és ellenzéki politikusok telefonjait is lehallgatták az izraeli szoftverrel.

Ennek a fantáziálásnak körülbelül annyi alapja van, mint hogy csipet ültetnek az emberekbe az oltásokkal. Ezek lázálmok, ami abból is látszik, hogy az erős kezdés után hamar áttértek a ballib sajtóban is a feltételes mód használatára. Most meg már csak kínlódnak, hogy akárhogy is, de fenntartsák a témát. A kitalációjuk azért is minősített ökörség, mert ha így lenne is, fogalma sem lenne róla egy lehallgatottnak. Gyerekes hősködés és mártírkodás, aminek egyetlen logikus pontja sincs. Itt jegyzem meg, utoljára a Gyurcsány-kormány alatt figyeltek meg ellenzéki politikusokat. A titkosszolgálatok az alvilággal

„Magyarországon mindenki úgy éli a magánéletét, ahogy óhajtja, minden más értelmezés hamis”

együttműködve gyűjtöttek adatokat jobboldali politikusokról 2006 és 2009 között. Szilvássy, Laborc, Portik, ha még emlékeznek.

Ursula von der Leyen szerint azért kellene vizsgáldni, ahogy a magyar jogállamiság körül is. Legalábbis az Európai Bizottság egyelőre erre hivatkozva nem akar újraindítási forrásokat küldeni. Ezermilliárdokról van szó, nem lenne érdemes mégiscsak valamilyen kompromisszumra jutni?

A Pegasus-kamu kapcsán kizárólag Manfred Weber tett megjegyzést, komoly európai politikus nem mondott ilyesmit, talán nem véletlenül. Weber is csak azért, mert még mindig frusztrált amiatt, hogy nem lehetett az Európai Bizottság elnöke, amiért minket okol. A gyermekvédelmi ügyben nem korrekt és nem fair, amit Brüsszel csinál, de nem ijedünk meg. Ez a sokadik pénzügyi fenyegetőzése, de rossz hír neki, hogy a magyar gazdaság teljesítőképessége nem függ az RRF-nek nevezett alaphól származó támogatástól. Minden tervezett programot el fogunk indítani, akármennyit késnek a források. Egyébként az előző uniós költségvetési ciklusban is a legtöbb programot a magyar költségvetésből kellett előfinanszírozni, van ennek gyakorlata. A vitákat

pedig meg fogjuk vívni. Sokkal nagyobb problémát jelent, hogy az Európai Unió intézményrendszere megint veszélyes vizekre evez, hiszen egymástól független dolgokat kapcsol össze, ez pedig rossz precedenst teremt.

Konkrétan?

Már a Tavares- és a Sargentini-féle jelentések idején is felmerült, hogy a kifizetéseket ideológiai feltételekhez kötnék. Márpedig ilyen alapon bárkit

meg lehet hurcolni a jövőben is. Magyarországot persze szívesen csuklóztatják, ezt megszoktuk, de ha a brüsszeli elit úgy gondolja, ezen az „elven” bárkit bármikor elővehetnek vélt vagy valós ideológiai sérelemre hivatkozva. Ez jogbizonytalanságot szül az unióban, mert egy jogi természetű vitában nem a közös jogszabályok jelentik a mércét, hanem a brüsszeli bürokraták aktuális, de természeténél fogva folyton változó ideológiai álláspontja. Már csak azért is képlekeny ez, mert Brüsszel félóránként felfedez például egy újabb emberi jogot, amit aztán lázasan képvisel is. Cinikus lobbistákká váltak az európai elit tagjai. Ez instabillá és kiszámíthatatlanná teszi az egész közösséget, ami rossz út. Ebből a szempontból nem is a konkrét vita, jelen esetben a gyermekvédelmi törvény tartalma számít, hanem maga a rögzítetlen szankciókkal fenyegetőző eljárásrend és a birodalmi fölényeskedést tükröző vitakultúra. És ez így, bizony, maga a hatalommal való visszaélés. Egyébként emlékezhetünk arra is, hogyan változtatták meg az utolsó pillanatban a Sargentini-jelentés európai parlamenti voksa-inak számítási módját. Bármikor kitalálhatnak bármilyen eljárásrendet, szankciót anélkül, hogy az benne lenne az uniós joganyagban. Félelmetes.

„Durva lesz a kampány, nincs kétségem”

Lesz európai jobboldali reneszánsz, vagy Donald Tusk távoztása után akár az Európai Néppártba is visszatálhat a Fidesz?

A születésének megfelelő küldetéshez hű Európai Néppárt a mi néppártunk, ám ez a mostani, a liberális kényszerek és médiadiktatúra alatt vergődő alakulat nem azt a szellemiséget képviseli, amiért eredetileg létrejött. A Fideszt és Orbán Viktort maga Kohl kancellár hívta meg az EPP-be 1999-ben. Ám a néppárt a legutóbbi hat-nyolc évben komoly arcvesztésen ment keresztül, feladta az értékeit, elárulta az európai jobboldaliakat, ezért látványosan meg is gyengült. Folytassák nyugodtan, ha ez esik jól, de nélkülünk. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy ne lenne visszaút, már amennyiben az éppen zuhanásban lévő pártszövetségben lévő erők visszatálálnak a szilárd, a hagyományos értékek alkotta alaphoz. Mindettől függetlenül Európának kétségtelenül van egy, a jobboldali normalitást képviselő része is, amire lehet egy régi-új közösséget építeni. S ha a világ tovább durvul, a liberális diktatúra és az elképesztő véleményterror egyre keményebb lesz, illetve továbbra is sorra számolják fel a közös szabályokat, a normalitást, akkor arra alighanem kemény politikai válaszcsoport is érkezik majd. A feszültség tehát nőni fog, ezért Kövér László szavait annyival egészíteném ki, hogy igen, lesz még jobboldali reneszánsz, de kinkserves lesz az út odáig, eddig nem látott konfliktusokkal. Sőt, szerintem annál is nehezebb lesz, mint ahogy most gondoljuk.

Ettől függetlenül továbbra is az EU-ban a helyünk?

Persze. Európa egyik legrégebbi önálló államisággal rendelkező, a közös értékeket valló, azokért küzdeni tudó országa vagyunk. Mindig is Európában volt a helyünk, ezután is ott lesz. Most épp uniónak hívják.

Egyfolytában vitázunk, sorskérdésekben látják másként a világot a fideszes és az uniós vezetők, ráadásul már pénzt sem nagyon kap az ország. Így is?

Nekünk jogunk van Európához! Nekünk az uniós pénz nem jut, hanem jár. Egyezséget kötöttünk, és teljesítjük a vállalásainkat. Az unió viszont percről percre változtatni akar a feltételeken. Ha valami, hát ez biztos nem jogállami mentalitás. Közösek a gyökereink, kulturálisan, vallásilag, demográfiailag és gazdaságilag is összenőttek a kontinens népei az évszázadok során. Abban nem lehet vita, hogy ebben a közösségben van a helyünk, arról viszont sokszor nincs egyetértés, hogy a belső szabályainkat miként hozzuk, és a vitáinkat miként rendezzük el. Ez két külön kategória. De különösen vigyáznunk kellene az unió vezetőinek az egységre, mert a mi kontinensünk célpont, a megmaradáshoz szükség lenne egymás erejére. Gyengültek a keresztény Európa társadalmi pozíciói az iszlám világgal szemben, gyengültek a gazdasági pozíciói Ázsiával szemben, és gyengültek a hatalmi pozíciói Amerikával szemben. Nem erősebb lett Európa, hanem gyengébb. Szerintem ezzel kellene inkább foglalkozniuk a vezetőknek, nem a magyar gyermekvédelmi törvénnyel.

Más téma. Cseh Katalinnak, a Momentum EP-képviselőjének egykori családi cége a hírek szerint jelentős uniós forrásokban részesült.

Aki követi a honi közélet alakulását, az jól tudja, hogy a Cseh Katalin-féle emberek rendre nem mondanak igazat. Az általuk megfogalmazott politikai vádaskodások hazugságokra, csúsztatásokra épülnek. Azt pedig már száz éve is megtanulhatta a világ, hogy a kommunisták – ez esetben az utódaik – mindig azzal vádolják az ellenfeleiket, amit ők maguk követnek el. Cseh Katalin szórólapján például az a mondat szerepel, hogy az uniós pénz az embereké. Túl azon, hogy ennek a mondatnak az állítása evidencia, eképpen eléggé demagóg ilyen formában használni, mostanra azért csak kiderült: a nagybetűs európai képviselő asszony bort iszik és vizet prédikál. Jelen állás szerint úgy tűnik, hogy Cseh Katalin és köre majdnem ötmilliárd forintnyi uniós pénzt kapott, amit persze valahogy elfelejtett kiírni a Facebookra. Jellemző az ellenzékre és a sajtójára, hogy ha találunk egy vidéki önkormányzatban egy fideszes képviselőt, aki pármilliónyi EU-pénzből felújította a közösségi házat, ízekre szedik, ám ha egy momentumos EP-képviselő jut családi és haveri bizniszekre keresztül 4,5 milliárd forinthez, akkor azt mondják, hogy nincs is semmi látnivaló.

„Lesz még jobboldali reneszánsz, de kinkserves lesz az út odáig”

Cseh Katalin állítja, neki és az édesapjának az érintett céghez évek óta semmi köze sincsen.

Akkor viszont ez egy egészen meghatározó és szomorú családi történet. Na ne komolytalankodjunk már!

Amúgy az ellenzék inkább Mészáros Lőrinc érdekeltségén, nem pedig vidéki kormánypárti politikusokon kéri számon az uniós milliárdokat.

Dehogynem! Mindenkin, akire csak rámutatnak. Mészáros Lőrincről eddig is tudta mindenki, hogy milliárdos, Cseh Katalinról és köréről viszont csak most derült ki. Most már könnyebb megérteni, hogy lett Cseh Katka élete egy nagy-nagy vörös szőnyeg. Lehet bármit mondani, de a momentumos politikus ebből a botrányból aligha jön majd ki, és mi minden lehet még, ami eddig nem derült ki róluk?

Addig is, amíg elmesél mindent, javasoljuk neki, hogy ilyen háttérrel inkább ne nagyon ítélkezzen mások vagyona felett.

Tényleg Gyurcsány Ferenc az ellenzék valódi vezére? Őszinte az a hevesesség, amellyel például a parlamenti felszólalásaiban támadja a DK elnökét?

Nekem pont az a véleményem róla, amit mondom. Tudnék még durvábban is fogalmazni róla, de az érdemben nem változtatna a mondandómon. Szóval igen, tényleg nem kedvelem

személyesen

Mit olvasott utoljára?

Patrick M. Byrne A nagy választási csalás című könyvét kezdtem el nemrég. Egy nem Trump-szavazó ír Trump szervezett megbuktatásáról és az amerikai demokráciák antidemokráciájáról. Izgalmas.

Film vagy sorozat?

Nincs szabály, mindkettő jöhet, bár az utóbbi időben inkább sorozatokat néztem. Most például a Feketelistát.

Sör vagy bor?

Laza fröccs jéggel.

Szokott-e főzni?

Igen, sokat és sokfélét. Mostanában sokszor főztem halászlevet, de ősszel szeretem a süttőtökrémlvest is. Amúgy húst hússal csinállok.

Hová utazna a legszívesebben?

Balatonra. Nem vagyok egy világjáró típus, utálok a bumlizást, a kicsi gyerekeimmel pláne nem is lenne ez még egyszerű.

Gyurcsány Ferencet. Ettől függetlenül mondom: nem szabad alábecsülni. Sokan szeretnék egy szétcsúszott alkoholistának látni, de nem az. Egy velejéig romlott, bosszú- és hataloméhes gazember. A DK kommenttágozata persze régóta szeretné, hogy ne emlegessük ennyiszer, ám erre csak egy ajánlatom van válaszul: megígérem, nincs több gyurcsányozás, ha nincs többé Gyurcsány a közéletben. Ha eltűnik végre, nem fognak hallani gyurcsányozást. Az meg, hogy zavarja őket, csak felhívás keringőre. De ne nézzük egymást madárnak: az exkormányfő az elmúlt öt-hat évben még azokat a pártokat is maga alá gyűrte, amelyek ellene szerveződtek, mint a Jobbik és az LMP. Eközben ráadásul az egykori anyapártját, a kommunista utódpartot, a három cikluson keresztül kormányzó MSZP-t is látványosan összeroppantotta, tehát szó sincs arról, hogy valamiféle jelentéktelen és erőtlen figura lenne. Sőt. Képzeliük el: egy asztalnál ül Jakab Péter, Fekete-Győr András, Karácsony Gergely és Gyurcsány Ferenc. Beszélgetnek. Vajon ki dominál? Ugye?

Az majd az előválasztáson eldől, nem? A Fidesznek melyik ellenzéki jelöltjelölt lenne az optimális listavezető?

Lényegtelen. Bárki kerül is ki győztesen a megméretésből, Gyurcsány lesz a góré, ugyanis ő a legerősebb baloldali párt elnöke. Márpedig a koalíciós alkudozásoknál csak ez számít. Ha valaki még mindig nem értené: azért darálta be a többieket, hogy ő legyen a legerősebb. Pláne így van ez amiatt is, mert Gyurcsány olyan struktúrákat üzemeltet – ideértve a házi titkosszolgálatát is –, amilyenekről a többiek legfeljebb csak álmodhatnak. Se képességük, se tehetségük nincsen arra, hogy érdemben rivalizáljanak vele. Sakkban tartja, zsarolja az úgynevezett szövetségeseit, zsebében vannak a baloldali újságírók, hozzá vannak bekötve a baloldali oligarchák, és érdekes módon nem Schmuck Erzsébethez vagy Tóth Bertalanhoz. Erős, na. Nem szabad tehát lebecsülni, a legveszélyesebb alak az egész baloldalon. És a vérfürdő, a pocsék kormányzás és az emberek bevallott átverése után tizenöt év elteltével megint vele kell megmérkőzni. Hogy épp kit tol előre bábnak, mondom, lényegtelen. Valójában Orbán–Gyurcsány-meccs lesz jövőre, függetlenül attól, hogy ki indul a baloldal színeiben. Szóval díjazom a többi nagy hangú baloldali kiskakas ambícióit, de azt sajnos nem tudom nekik elhinni, hogy érdemi ráhatásuk lenne a folyamatokra. Az egy embernek van odaát: Gyurcsánynak.

Akkor máshogy kérdezzük: mit tippelne, ki lesz a közös kormányfőjelölt?

Nem kell tippelni, az már eldőlt. Karácsony Gergely lesz. Az egész ellenzéki vetélkedés egy nagy színjáték, a Gyurcsány-show kifejezés pedig jól tükrözi a valódi állapotokat, még akkor is, ha elsőre túlzónak vagy viccesnek hangzik. Ha a baloldali szavazókat nem zavarja, hogy már a most kezdődő előválasztáson is át vannak verve, akkor lelkiük rajta, vegyenek részt benne. Én ettől függetlenül elárulom nekik a végeredményt.

Itt van a bizonyíték, hogy a Fidesz mégiscsak meghekkeli a procedúrát.

Nem kellünk mi oda, a baloldal már meghekkelte a saját előválasztását.

FOTÓ: FACEBOOK

Hallani: ez most már tényleg minden idők legdurvább kampánya lesz. Egyetért?

Igen, ez biztosan az lesz.

Ki tehet róla?

A modern politikának egyre inkább beépül az eszköztárába a durvaság, a leegyszerűsített üzenetek és a versengésben részt vevők kőkemény lejáratása. Persze ez mindig így volt, de a közösségi média elterjedésével csak rosszabb lett és lesz, és ebben a baloldal rohadtul erős. Az internet arctalanságot biztosít, így felerősödnek a rágalmak és a vádaskodások, már nem kell semmit bizonyítani, az emberek pedig hiszéke-nyebbek, mint valaha. Nincsen valódi eszköz és idő az ott megjelenő információk ellenőrzésére, sőt már igény sincs rá igazán. A politikai viták ma már kevésbé értelmesek, és jellemzően szinte sehol a világon nem arról szólnak, hogy milyen adórendszer lenne a legjobb az állampolgároknak, vagy hogy az agrártámogatásokat milyen hangsúlyok mentén osszák el. Ehelyett az a fő, hogy kit hogyan lehet alappal vagy alaptalanul lejáratni. Az alaptalan és gyomorforgató vádokról egyébként a saját életemből is tudnék mesélni, de az ország szempontjából ez lényegtelen. Szóval az egész jelenség, amiről beszélek, itthon is kézzelfogható, és például az Egyesült Államok legutóbbi elnökválasztási kampánya is mindennél jobban megmutatta. Márpedig ökol szabály a politikában: ami ott van, az egyhamar itt is megjelenik. Durva lesz a kampány, nincs kétségem.

A pandémia alatt egymást még gyilkosozta is a két oldal. Kizárólag politikai szempontból ki jött ki jobban ebből a helyzetből?

A járvánnyal kapcsolatos üzenetek megfogalmazásánál a baloldal hatalmasakat hibázott. Eltaktikázta magát, amikor a védekezéshez szükséges valamennyi intézkedést támadta. Semmi nem volt jó neki, petíciókat hirdetett a keleti vakcinák ellen, sok energiát tett abba, hogy elbizonytalanítsa az embereket, külföldön jelentgette fel az országot, és legyen szó a korlátozásokról, a veszélyhelyzet bevezetéséről, a keleti vakcinákról, a lélegeztetőgépekről vagy éppen az egészségügyiek teljesítményéről, mindent támadott. Egyik esetben sem volt igaza, de a gond inkább az, hogy bevallottan nem az volt az érdeke, hogy az ország legyőzze a vírust, éppen ellenkezőleg. Stratégiává emelte, hogy sok halott és sok beteg legyen, mert az neki politikai előnyt jelent. Ezt be is vallotta a főideológusuk egy külföldi interjúban.

Pedig egyes elemzők korábban azt jelezték, hogy csak egy külső erő vagy egy komoly válság nyomán kerülhet hatalomra az ellenzék. Ezek szerint ez önmagában még nem garancia.

„Cinikus lobbistákká váltak az európai elit tagjai”

Látszólag nem, de ha az elmúlt nagyjából száz évet nézzük, azt láthatjuk, hogy a baloldalnak szinte mindig valamilyen külső segítség kellett ahhoz, hogy hatalomra tudjon kerülni, vagy maradni, mert a saját politikai képessége ehhez kevés lett volna. Az idők során ez persze változott, finomodott, de volt, hogy katonai, titkosszolgálati vagy külső gazdasági erőhöz fordultak, manapság pedig a külföldi média és külföldi pénz vezeti a kezüket. A járványhoz nagy reményeket fűztek, de mint mondtam, elmatekozták magukat, pestiesen szólva: túltolták. Elfelejtették, hogy emberéletekről van szó, és összefogásra lenne szükség. Persze külföldről most is megkaptak mindent, ahogy meg is fognak a választásig, de óhatatlanul felmerül ilyenkor a kérdés: mit ígértek cserébe a segítségért? Amit csinálnak, az út a provincializmus felé, aki pedig ezt az utat járja, az törvényszerűen átlép egy másik közösségbe, bármit mond is. A birodalmak mindig hűséget és önfeladást várnak el az alattvalóiktól, és szolgaságot adnak cserébe. Legfeljebb épp másként hívják. A baloldal eddig ismert politikája lényegében a szuverenitás önkéntes feladása lenne, amit a mai relációban hazaárulásnak nevezni túlzottan jóindulatú megközelítés. Több ez annál, mert a folyamatok a nemzeti identitás szempontjából irreverzibilisek. Ebből a szemszögből fejthető ki és érthető meg, hogy végső soron nem a hazai baloldali pártokkal állunk pusztán szemben, hanem az őket segítő, brüsszeli központú birodalommal és a nemzetközi liberális hálózatokkal. Ezek szokták Magyarországról is a fantomképeket rajzolgatni a világ részére.

Vagyis Soros Györgyék?

Nem csupán róla van szó, de az kétségtelen, hogy Soros jól szimbolizálja azt a nemzetközi rendszert, amellyel nekünk valójában meg kell küzdenünk. Ez a hálózat brutálisan nagy, gazdag, és bárkit lekenyerez, ahogyan az látható jó pár brüsszelita esetében is. Minden eszközével ellenünk van, és a tagjai gyűlölik, hogy másként gondolunk a világra és a saját hazánkra, mint ahogy ők szeretnék. |m|